



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 11.03.2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Hany Alušíkové a Petra Skaly **takto:**

Obžalovaný

■■■■ ■■■■

nar. ■■■■ v ■■■■ ■■■■ ■■■■ trvale bytem ■■■■,

j e v i n e n,

že v nočních hodinách přesně nezjištěného dne měsíce listopadu 2020 v ■■■■ v rodinném domě čp. ■■■■ v ulici ■■■■ kde z důvodu své opilosti přespával v dětském pokoji v bydlšti u svého bratra a jeho rodiny, přičemž se v té době v místnosti nacházela mimo jiné i poškozená ■■■■ ■■■■ nar. ■■■■, kdy jako nevlastnímu strýci poškozené mu bylo známo, že poškozená ještě nedovršila věku patnácti let, za účelem vlastního pohlavního uspokojení vykonal na zemi na matracích s poškozenou ■■■■ ■■■■ pohlavní styk, kdy po vzájemných dotycích na těle a odhalení těl jí zasunul penis do její pochvy a po chvíli svého jednání zanechal a oblékl se,

t e d y vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

č í m ž s p á c h a l

zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **dvou (2) roků**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **tří (3) roků**.

Podle § 229 odst. 1, odst. 3 trestního řádu se poškozená ■■■■■ nar. ■■■■■, trvale bytem ■■■■■ odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu se obžalovaný ■■■■■ nar. ■■■■■

z p r o š ť u j e

podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 6.12.2021, sp.zn. 2 KZV 39/2021 pro skutek,

že v nočních hodinách přesně nezjištěného dne měsíce října 2020 v ■■■■■ rodinném domě čp. ■■■■■ v ulici ■■■■■ vstoupil do dětského pokoje, kde již leželi v postelích jeho nevlastní synovec ■■■■■ nar. ■■■■■ a nevlastní neteře ■■■■■ nar. ■■■■■ a ■■■■■ nar. ■■■■■, kdy jako jejich nevlastnímu strýci mu bylo známo, že nevlastní neteře ještě nedovršily věku patnácti let, přičemž za účelem vlastního pohlavního uspokojení si přilehl k ■■■■■ do postele, která k němu byla otočená zády, následně vsunul svoji ruku pod deku a ■■■■■ kalhotky, kde ji začal osahávat na přirození, když ta mu ruku odstrčila se slovy "nehrab na mě", omotala si deku kolem svého těla a otočila se zády ke zdi, takže dalšího jednání zanechal,

t e d y měl jiným způsobem pohlavně zneužít dítě mladší patnácti let,

č í m ž m ě l s p á c h a t

zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku,

nebot' nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Andrea Švihoříková.

Odůvodnění:

1. Než soud započne s rozбором samotných důvodů, pro které rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozsudku, považuje za nutné vysvětlit s ohledem na specifičnost dané věci označení, které bude používat pro poškozenou označenou ve výroku rozsudku jménem [REDAKCE]. Jmenovaná osoba je biologicky a v současné době i právně ženského pohlaví, nicméně se identifikuje s mužskou rolí, považuje se za muže a navenek prezentuje přání, aby byla i okolím za muže považována. Soud tuto skutečnost respektuje, nicméně musel řešit způsob označení této osoby. V tomto ohledu soud vyšel z převažující praxe Evropského soudu pro lidská práva (byť i zde není názor jednoznačný) vyjádřené např. v rozsudku č. 13343/87 či č. 14763/08, že taková osoba má být označována dle své zvolené preference, a to i v době, kdy takovému stavu neodpovídá stav právní. Soud tak bude v odůvodnění rozsudku používat označení poškozený [REDAKCE] (čímž bude mít na mysli označení osoby poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] (z právního hlediska), přičemž je současně třeba uvést, že obžalovaný i svědci vyslechnutí ve věci vždy o poškozeném hovořili v ženském rodě a za ženu jej považovali. Ve výroku soud ponechal právní označení zejména s ohledem na situaci, kdy poškozený nemá oficiální zvolený celý tvar jména, tudíž by jej soud musel označovat za poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] aby jej dostatečně pro účely rozhodnutí specifikoval, současně soud v jednom bodě obžalovaného zprošťoval obžaloby, kdy je povinen tak činit pro skutek uvedený v obžalobě, tudíž i kdyby poškozeného označil v odsuzující části mužským označením, měl by ve zprošťujícím výroku použít ženského označení, což by působilo zmatečně. Proto ve výroku rozsudku se soud držel právního označení, nicméně respektuje preference poškozeného, o němž v odůvodnění rozhodnutí bude hovořit v souladu s jeho přesvědčením. Osoba označená ve výroku rozsudku slovy poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] je tak v odůvodnění rozsudku označena jako poškozený, popř. poškozený [REDAKCE].
2. Po provedeném hlavním líčení má soud za prokázané, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného v odsuzujícím výroku rozsudku, kdy oproti podané obžalobě soud nevzal za prokázané, že by k pohlavnímu styku obžalovaného s poškozeným došlo s využitím násilí proti tomuto, či pohrůžky, popř. využitím jeho bezbrannosti. Pod bodem označeným číslem 1 v podané obžalobě soud dospěl k závěru, že takové jednání vůbec nebylo obžalovanému prokázáno, proto došlo ke zproštění obžaloby.
3. Obžalovaný v přípravném řízení i hlavním líčení popřel, že by se dopustil stíhaného jednání, v přípravném řízení vypovídal k věci, v hlavním líčení na tuto svou výpověď odkázal a poté odpovídal na dotazy soudu a stran. Obžalovaný uvedl, že s rodinou poškozeného i s poškozeným samotným měl zcela bezproblémové vztahy, je jeho nevlastním strýcem, neboť jeho bratr se oženil s matkou poškozeného. Vztahy s rodinou poškozeného líčil jako idylické, obžalovaný uvedl, že často pobýval v této rodině, účastnil se u nich častých oslav a v rámci rodin se navštěvovali. Současně obžalovaný přiznal, že hojně pije alkohol a pil už i v rozhodné době, připustil, že má s alkoholem nejspíš už i závažnější problém. Obžalovaný popsal, že když se na oslavách u rodiny poškozeného opil tak, že nemohl jít domů (nemohl řídit, popř. nebyl schopen kamkoliv jít), tak opakovaně přespával v jejich bytě. Až na zcela ojedinělou výjimku vždy přespával v pokoji u dětí, a to z důvodu nedostatku místa v bytě rodiny poškozeného. O tom, že má spát právě v dětském pokoji rozhodovala rodina poškozeného, nicméně z dokazování ve věci vyplynulo, že díky prostorovým možnostem v bytě poškozeného prakticky jiná varianta nepřipadala v úvahu. V dětském pokoji normálně spal poškozený a jeho dva sourozenci, starší bratr [REDAKCE] a mladší sestra [REDAKCE] a to tak, že bratr měl samostatnou postel a zbylí sourozenci měli palandu (poschod'ovou postel), na níž spal v dolní části poškozený a nahoře jeho sestra

Mezi postelí bratra poškozeného a palandou byl volný prostor, kam se právě umístila rozkládací matrace pro obžalovaného, pokud u nich měl přespat. Obžalovaný tak ležel na matraci na zemi mezi postelemi poškozeného a jeho bratra. Jednání pod bodem 1 obžaloby (zprošťující výrok rozsudku) obžalovaný zcela popřel, uvedl, že na nic takového si nepamatuje, není si vědom toho, že by poškozeného kdykoliv osahával. K útoku pod bodem 2 obžaloby (odsuzující výrok rozsudku) pak obžalovaný připustil, že mezi ním a poškozeným došlo k sexuálnímu kontaktu, nicméně rozhodně ne tak, že by obžalovaný poškozeného znásilnil. Situaci popsal obžalovaný tak, že k ní došlo v jednom z případů, kdy kvůli své opilosti zůstal v rodině poškozeného, ležel na matraci na zemi v dětském pokoji, spaly zde rovněž všechny děti [REDAKCE] a poškozený si k němu náhle přilehl, což obžalovaný nečekal. Začali se líbat a osahávat na těle, obžalovaný uvedl, že na aktivitu samotného poškozeného zareagoval pozitivně, nad okolnostmi v tu chvíli nepřemýšlel. Mezi oběma došlo k vzájemnému orálnímu uspokojování a následně uvedl obžalovaný, že se snažil o soulož, zasunul svůj penis do pochvy poškozeného, ale dle svých slov mu to moc nešlo. Po chvíli mu došlo, co se vlastně děje a že je to „blbost“ (věděl, že poškozený je mladší 15 ti let a jde o nevlastní dítě jeho bratra), takže s aktivitou přestal. Obžalovaný současně vypověděl, že šlo o jediný sexuální kontakt, který měl s poškozeným, navíc mu jedenkrát poškozený poslal fotku svých prsou, jinak mezi nimi k žádné obdobné aktivitě nedošlo. Dle obžalovaného danou situaci již pak neřešili spolu ani s nikým jiným. Po této události nadále pokračovaly běžné rodinné vztahy mezi obžalovaným a poškozeným, což obžalovaný dokladoval popisem situace, kdy se na něj v podstatě obrátil poškozený, zda jej může odvézt se zraněním do nemocnice, když jeho rodiče nebyli k dispozici, a on se svou přítelkyní návštěvu nemocnice s poškozeným zajišťovali a tento se k němu choval zcela normálně. Obžalovaného nenapadala ani motivace poškozeného k jeho nepravdivému obvinění, uvedl, že jediným nesouladem, který mezi sebou měli, byla příhoda, kdy poškozený chtěl po obžalovaném, aby ho odvezl za jeho tehdejší přítelkyní, a obžalovaný to odmítl, což poškozeného naštvalo.

4. Jediným přímým důkazem proti obžalovanému v dané věci byla výpověď poškozeného, což s ohledem na podstatu stíhaného jednání není až tak neobvyklé. V době, kdy mělo k sexuálnímu kontaktu (či dle poškozeného ke dvěma kontaktům), dojít se sice v místnosti nacházely další dvě osoby, nicméně ty spaly a dle výpovědi obžalovaného i poškozeného se neprobudily. Současně dle těchto výpovědí neměl v době projednávaného činu do dětského pokoje kdokoli vstoupit (v bytě byli dále matka poškozeného a jeho nevlastní otec). Jediným přímým usvědčujícím důkazem tak byla výpověď poškozeného, který byl vyslechnut jednak v přípravném řízení (byl pořízen zvukový i obrazový záznam výpovědi, kterou soud provedl v hlavním líčení), dále byl za splnění podmínek maximálního šetření práv osoby mladší 18 ti let vyslýchané k problematice, jejíž ožívání v paměti je nežádoucí, vyslechnut i v hlavním líčení (v nepřítomnosti stran, s videopřenosem výsledku mezi jednacími síněmi, za přítomnosti pracovnice OSPOD). Až na určité rozpory (budou rozvedeny níže) lze konstatovat, že poškozený vyličil v přípravném řízení i hlavním líčení jednání obžalovaného v podstatných rysech obdobně. Poškozený v obou případech hovořil o dvou situacích, v nichž došlo k sexuálnímu kontaktu mezi ním a obžalovaným, čemuž předcházelo opakované jednání obžalovaného vůči jeho osobě, kdy na různé sexuální aktivity bylo „naráženo“. Poškozený uvedl, že zcela normální rodinný vztah mezi ním a obžalovaným panoval do jeho [REDAKCE] let (dle výpovědi v přípravném řízení do [REDAKCE] let). Jako prvotní „nezvyklý“ incident s obžalovaným popsal poškozený situaci, kdy jej požádal o odvoz za jeho tehdejší dívkou do [REDAKCE]. Dle výpovědi poškozeného v hlavním líčení mu nejprve obžalovaný odvoz slíbil, ale poté chtěl od něj za odvoz „nahé fotky“, čemuž poškozený vyhověl, neboť mu na návštěvě dívky záleželo. Poškozený uvedl, že svým mobilním telefonem vyhotovil své fotky odhalených prsou a přirození a toto prostřednictvím sociálních sítí poslal obžalovanému. V přípravném řízení líčil daný incident v podstatě tak, že už při domlouvání odvozu chtěl obžalovaný „nudes“ a poškozený mu je tedy poslal. Následně líčil poškozený situaci shodně v přípravném řízení i hlavním líčení, a to tak, že obžalovaný těchto zaslaných fotografií více méně využil k vydírání poškozeného a řekl mu, že pokud nevyhoví jeho další žádosti, tak fotky předá rodičům, na čemž rozhodně poškozený neměl zájem. Poškozený pak popsal další

incident, kdy pod pohružkou zaslání výše zmíněných fotek rodičům poškozeného po něm chtěl obžalovaný natočit video, na kterém si poškozený bude do pochvy zasouvat banán. Poškozený tomuto ze strachu ze zveřejnění fotek opět vyhověl. Poškozený současně vylicil další „narážky“ obžalovaného, který mu měl říct, že si do 15ti let „na něj počká“, popř. že mu měl nabízet peníze za sex, v hlavním líčení pak oproti přípravnému řízení uváděl i nabídku marihuany pro bratra za to, když se poškozený s obžalovaným „vyspí“. Poškozený uvedl, že o těchto věcech s nikým nemluvil, nikomu se nesvěřil. Poškozený potvrdil, že se u nich před domem konaly časté oslavy, jejichž pravidelným návštěvníkem byl i obžalovaný, pil hodně alkohol a poté u nich přespával. Poškozený nicméně opilost obžalovaného líčil jako předstíranou, často se stalo, že nejprve obžalovaný působil dojmem, že nemůže ani chodit, ale po uložení do postele byl schopen komunikace i chůze. Jednání popsané ve výroku 1 obžaloby označil poškozený za první případ, kdy došlo k jeho přímému sexuálnímu kontaktu s obžalovaným. Dle poškozeného obžalovaný opět z důvodu své opilosti přespával u nich, seděl u něj na posteli a vyprávěl pohádku jeho mladší sestře, poté se jakoby svalil do jeho postele, kde ležel i poškozený a „dělal, že spí“. Takže oba leželi na téže posteli, přičemž obžalovaný nejprve ležel zády k poškozenému, pak se otočil a začal na něj sahat, a to pod jeho prádlo (poškozený uváděl, že spal většinou v kalhotkách a triku). V přípravném řízení poškozený uvedl, že mu obžalovaný sahal pod triko, takže mu rukou sjel po zádech a sahal mu na prsa, na dolní část těla mu nesahal. V hlavním líčení pak uvedl, že mu obžalovaný sahal pod oděv, a to na zadek, přirození a prsa. Uvedené se mělo odehrát před svatbou rodičů, k níž došlo na konci [REDAKCE]. V hlavním líčení poškozený dodal, že obžalovaného praštil po ruce a vytáhl mu jí. V obou případech své výpovědi poškozený sdělil, že mu další den obžalovaný napsal (zprávu na soc. síť), že je „kráva, že kdyby se s ním vyspal, tak dostal 500,- Kč“. Na rozdíl od výpovědi své matky (bude uvedeno dále) poškozený ani k dotazu soudu nevylicil žádnou situaci, kdy by byl u něj v posteli obžalovaný, a do pokoje vstoupila matka a zaznamenala to (či jiná osoba). K útoku pod bodem 2 obžaloby uvedl poškozený, že k němu mělo dojít v říjnu či listopadu 2020, a to opět v době, kdy u nich na zemi na matraci spal obžalovaný, který měl předstírat opilost. V pokoji v té době byli i poškozeného sourozenci, nicméně ti spali. Obžalovaný se měl dle poškozeného z matrací zvednout a jít k poškozenému do postele, na což měl poškozený reagovat tím, že si vzal své deky (spal zabalený ve třech dekách) a přesunul se na matraci, na níž byl původně obžalovaný. Odlišně popsal důvod svého přesunu poškozený v hlavním líčení a přípravném řízení. Zatímco v přípravném řízení z výpovědi vyplynulo, že obžalovaný v době, kdy vlezl za poškozeným do postele, mu sahal na zadek, takže mu tento vyndal ruku a sám se přesunul na matraci, v hlavním líčení uvedl, že obžalovaný byl cítit alkoholem, což bylo poškozenému nepříjemné, a proto se přesunul na zem. Shodně pak poškozený popsal další dění, kdy si lehl na zemi tak, že byl na zádech, byl zabalený do peřin, ale měl jednu ruku (levou) a protější nohu vytaženou, ruku měl položenou nad hlavou. Obžalovaný se na poškozeného z postele (která byla úroveň výše) překulil a chytl mu levou ruku, jenž měl za hlavou a druhou rukou mu odhrnul deky, stáhl kalhotky, dále si stáhl svou spodní část oděvu (trenky nebo legíny), líbal ho na zavřenou pusku (poškozený uváděl, že držel sevřené rty, aby nedošlo ke kontaktu), poté se vzepřel i na druhé ruce a vsunul mu svůj penis do pochvy, poté činil pohyby po dobu 5-10 minut. Poškozený dále uvedl, že obžalovaného vyzýval, aby toho nechal, že ho to bolí, na což měl obžalovaný reagovat slovy: „ne, ještě chvíli“. Poté se obžalovaný sám rozhodl skončit, převalil se na bok, oblékl se a usnul, poškozený pak přelezl zpět do své postele, kde zůstal až do rána. K dotazu soudu v hlavním líčení poškozený uvedl, že si myslí, že obžalovaný nevyvrcholil, resp. že „do něj to určitě asi nebylo“, nejspíš to bylo na dece. K dalšímu dotazu poškozený uvedl, že se jednalo o jeho první pohlavní styk, nicméně neví, zda krvácel, asi měl zaschlou krev na kalhotkách. Následně poškozený uvedl, že dalšího dne u nich obžalovaný normálně snídal, on rodině nic neřekl, pouze když ráno přišel do kuchyně a jeho matka připravovala snídani, tak běžel na WC zvracet. Shodně ve svých výpovědích poškozený uváděl, že aktuálně rodičům ani nikomu jinému nic neříkal. V přípravném řízení to odůvodňoval neutěšenými rodinnými vztahy, kdy se s rodinou nebavil, neboť k ní neměl důvěru, v hlavním líčení pak považoval vztahy v rodině za bezproblémové, nicméně se rodičům nesvěřil ze strachu,

jak budou reagovat. Celou věc oznámil poškozený své matce až 29.1.2021, přičemž událost vylíčil tak, že původně neměl v úmyslu předmětného dne tuto záležitost řešit, nicméně toho dne měl jet na přespání ke své tehdejší přítelkyni [REDAKCE] a matka mu to nechtěla povolit. V souvislosti s tím mu matka řekla, že k přítelkyni nesmí, neboť ještě neví, co je láska, že dosud s nikým neměl intimní vztah, což jej vyprovokovalo k tomu říct matce o své zkušenosti s obžalovaným. Jednání obžalovaného tak matce popsal, a poté to matka sdělila i jeho otčímovi, který mu ale nevěřil.

5. Podstatným pro posouzení věci tak bylo zhodnocení věrohodnosti výpovědi poškozeného, která byla jediným přímým usvědčujícím důkazem. V této otázce soud z důvodů, které podrobněji rozvede následně, dospěl k závěru, že výpověď poškozeného není pro soud věrohodná natolik, že by mohla vést k závěru nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. K věrohodnosti poškozeného byl v první řadě vypracován znalecký posudek znalkyně psychologky Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] kterou soud rovněž vyslechl. Z posudku znalkyně vyplynulo, že poškozený má průměrný intelekt, tedy rozhodně nejde o jedince, u něhož by bylo možno pochybovat o schopnosti správně vnímat realitu, zapamatovat si ji a reprodukovat ji. Stejný dojem činil projev poškozeného i na soud, rozhodně nedošlo v průběhu výslechu k jakémukoliv okamžiku, který by soud vedl k pochybnostem, zda si je poškozený schopen cokoliv správně zapamatovat či to správně pochopit. Poškozený je rozhodně osobou s úrovní psychosociálního rozvoje odpovídající svému věku, podle názoru soudu orientace a rozhled v sexuální oblasti u poškozeného dokonce odpovídá i vyššímu věku, rozhodně není poškozený osobou v této oblasti neznalou či naivní. Pro účely posouzení věrohodnosti výpovědi poškozeného je důležitá osobnostní charakteristika poskytnutá znalkyní, a to zejména vytyčení jeho podstatných charakterových rysů. Dle znalkyně je poškozený disharmonicky se vyvíjející osobností s akcentovanými emočně nestabilními hraničními rysy. Jelikož je poškozený dosud dítětem, nelze u něj hovořit o poruše osobnosti, která se dovozuje až u dospělých jedinců, jejichž psychický vývoj byl ukončen, nicméně k dotazu soudu sdělila znalkyně, že pokud by se jednalo o osobu dospělou, splňovala by charakteristiku emočně nestabilní poruchy osobnosti hraničního typu, kterou vystihuje emoční nestabilita, proměnlivé a často nepředvídatelné chování, problém vyznat se sám v sobě, často je provázena pocity úzkosti, prázdnoty, vyskytují se výhrůžky a pokusy sebepoškozování a sebevražd. Soud považuje za nadbytečné s ohledem na podstatu stíhaného jednání zabývat se různými dalšími s věcí přímo nesouvisejícími okolnostmi ve výpovědi poškozeného, nicméně má za to, že uvedená charakteristika vcelku přiléhavě dopadá na projevy poškozeného, které mohl soud sledovat i při samotném výslechu. Již z chování poškozeného při výslechu je zcela zřejmá jeho obrovská psychická rozkolísanost (poškozený má potřebu trvale filtrovat psychické napětí jinou činností – manipulací s kartami, v závěru výslechu si poškozený strhával strupy ze zranění na ruce a následně si otíral krvácení), důkazem psychické komplikovanosti osobnosti poškozeného je i skutečnost, jak došlo k odhalení stíhaného jednání. Po svěření se stíhanou událostí matce tato totiž sama nečinila trestní oznámení (z jejího výslechu bylo zřejmé, že si pravdivostí tvrzení poškozeného nebyla jistá), nýbrž tak činil ošetřující lékař, kterému matka událost vylíčila poté, co se poškozený pokusil o sebevraždu, přičemž z jeho výpovědi vyplývá, že rozhodně nešlo o první takový pokus, v předchozí době se pak poškozený rovněž sebepoškozoval, a to i z důvodů naprosto nesouvisejících s projednávanou věcí (matka uvedla, že k takovému jednání poškozeného došlo např. poté, co se dozvěděl, že jeho biologický otec má novou známost, v přípravném řízení poškozený uváděl, že jeho pokus o sebevraždu souvisel i s tím, že jej ve škole nechtěli doporučit na účast v nějaké soutěži). K psychické pohodě poškozeného zajisté nepřispívá ani jeho nejistota v oblasti své sexuální identifikace a preference (poškozený se v pubertálním období, které samo o sobě patří k psychicky náročným obdobím vývoje člověka, navíc vyrovnává s odlišnou sexuální orientací i identifikací s odlišným než biologickým pohlavím). K těmto okolnostem pak přistupuje velmi komplikovaná osobnost poškozeného spočívající dle znalkyně v extrémně manipulativních tendencích a v inklinaci ke zkreslování reality. Znalkyně uvedla, že poškozený si volně upravuje realitu ve svůj prospěch, trvale se staví do role oběti, v krizových situacích se chová nestandardně, reaguje zcela nepřiměřeně zátěží. K samotné věrohodnosti pak znalkyně uvedla, že obecná věrohodnost poškozeného je snižena a specifická věrohodnost je pak částečná, kdy se jako

pravděpodobné jeví, že tento vychází z reálných situací, které ale vědomě upravuje ve svůj prospěch. Soud si je vědom skutečnosti, že znalecký posudek je pouze jedním z důkazů a rozhodně nečiní závěr o snížené věrohodnosti poškozeného pouze na základě tohoto důkazu, když hlavní důvod, pro který se soud ztotožnil se závěry posudku, čímž soud současně zdůvodňuje, proč nevyhověl návrhu zmocněnce poškozeného na vypracování revizního znaleckého posudku, soud shledává v tom, že jiné důkazy, které soud v řízení provedl, vedou prakticky k totožnému závěru o věrohodnosti poškozeného.

6. Tvzení o manipulativnosti a volné úpravě reality ze strany poškozeného je možno doložit hned několika událostmi, které z provedeného dokazování plynou. Z výpovědi matky poškozeného – sv. ■■■ ■■■ ■■■ je zřejmé, že i ona si je vědoma problematičnosti poškozeného v naznačeném směru. Svědkyně uvedla, že dobře ví, že si poškozený dokáže vymýšlet, což dokladovala oznámením poškozeného na svého biologického otce, který mu měl u hlavy držet zbraň, či svou vlastní zkušeností, kdy poškozený ve škole oznámil učitelce, že jej doma matka „bije do krve“. K této události svědkyně spontánně popsala, že cestou do školy jí poškozený oznámil, že je orientován na dívky (s ohledem na své biologické ženské pohlaví při neznalosti matky, že by se dcera cítila ve skutečnosti jako muž, z pohledu matky jí vlastně oznámil, že je lesbicky orientován). Matka uvedla, že poškozenému v té době řekla, že je ještě mladý na podobné závěry, že nemá sexuální zkušenosti a nemůže to vědět. Daná část výpovědi je zajímavá rovněž z toho úhlu pohledu, že matka zde spontánně líčí svá tvrzení v dané situaci, které převzal poškozený, ale spojil je s jinou situací (takto dle něj měla matka hovořit před tím, než se jí světil se svým znásilněním obžalovaným), přičemž je třeba dovodit, že daná tvrzení matky logicky zapadají do situace, kterou matka popisuje – je vcelku logickou reakcí rodiče, který se dozví, že jeho dítě má odlišnou sexuální orientaci, o tom pochybovat s ohledem na jeho nedostatečné sexuální zkušenosti. Zatímco je mnohem méně logické užít této argumentace v okamžiku, kdy matka nechce pustit dítě přespat u kamarádky. Situace pak dle matky pokračovala tak, že se rozešli – poškozený šel do školy, ona do práce, přičemž následně jí poškozený posílal přes sociální síť provokativní zprávy, na což matka zkratkovitě reagovala zprávou, že „to z něj vymlátí“ (v kontextu myšleno nejspíš tu odlišnou sexuální orientaci). Tuto zprávu, u níž snad ani není nutné rozvádět, proč ji nelze považovat za reálnou pohružku, pak poškozený ukázal učitelce ve škole a měl jí doprovodit tvrzením o tom, jak je doma mlácen matkou do krve. Následně, jak matka uvedla, došlo k prověřování události a věc byla ze strany školy uzavřena ve prospěch verze rodičů. Pokud se soud poškozeného na tuto událost cíleně dotazoval, tak bylo nejprve tvrzeno, že šlo o sdělení o věcech, které se doma děly – tedy jakési potvrzení toho, že matka se k poškozenému takto chovala, po dalším předstření konkrétního násilí bylo sděleno, že ve skutečnosti šlo nejprve o kopnutí, pak o úder pěstí, a na závěr poškozený tvrdil, že jím sdělené informace byly zveličeny samotnou učitelkou. Další doklad manipulativního chování poškozeného vyplynul ze sdělení ústavu, v němž je poškozený současně umístěn spolu s výpovědí matky a spočívá opět v rozporném tvrzení poškozeného, který si s matkou na vánoční svátky domluvil návštěvu doma a matce tvrdil, že se na pobyt doma těší, zatímco v ústavu sdělil personálu, že domů nepojede, neboť doma nemá dobré prostředí. Při konfrontaci těchto rozdílných tvrzení pak bylo zjištěno, že poškozený chtěl v ústavu zůstat, neboť přes vánoční svátky zde měla zůstat i dívka, která byla aktuálně jeho objektem zájmu. V neposlední řadě pak matka poškozeného hovořila o situaci, kdy měl v zařízení, v němž poškozený pobývá, tento udat, že mu rodiče od ■■■ let podávali alkohol a vypěstovali v něm závislost, a to poté, co se s poškozeným neshodli na tom, zda má či nemá být očkován proti Covidu. Ze všech výše uvedených případů manipulativního chování poškozeného je možno vysledovat i určitou motivaci k takovému jednání, a sice že poškozený takového jednání využívá ve chvíli, kdy chce dosáhnout něčeho, v čem je mu bráněno. Manipulaci tak užívá v očividné snaze dosáhnout svého cíle (chtěl, aby matka uznala jeho odlišnou orientaci, tudíž na její odmítání reaguje jejím obviněním z násilí; chce být očkován proti Covidu, matka mu v tom brání, takže oznámí, že z něj matka vychovala alkoholika; chce zůstat s dívkou v ústavu, ale matce slíbil pobyt doma, takže v ústavu oznámí, že jej matka nechce). Prizmatem tohoto modelu chování, který se u poškozeného opakuje, je třeba hodnotit okamžik, kdy se poškozený matce

„svěřuje“ se svým zážitkem s obžalovaným, k němuž navíc nemělo dojít aktuálně v době oznámení, ale cca dva měsíce předtím. Poškozený chce strávit noc u přítelkyně, matka ve své výpovědi uvedla, a zdůvodnění matky se jeví soudu jako zcela logické a odpovídající dané situaci, že toto poškozenému zakázala a jako důvod uvedla, že mu dosud nebylo 15 let a že ke všem svým dětem přistupuje shodně a jeho bratr mohl spát u přítelkyně také až po dovršení 15 let. Současně si je poškozený vědom, že se svou přítelkyní se takto již dohodl, tedy jí slíbil, že na noc přijede (toto vyplývá z výpovědi sv. ■■■■■ z přípravného řízení, kterou soud provedl v hlavním líčení v souladu s § 211 odst. 1 trestního řádu). Na to dle matky poškozeného tento reagoval tak, že odešel pryč a s časovým odstupem se vrátil a velmi rozrušeně a s pláčem matce oznámil, že ho měl obžalovaný znásilnit. Samotný poškozený líčí situaci odlišně, jak bylo uvedeno výše, a to, že matka na jeho žádost o strávení noci s přítelkyní reagovala tak, že on neví, co je láska, neměl ještě s nikým intimní vztah (což je tvrzení, které matka dle své výpovědi použila při jiné příležitosti), na což poškozený reagoval svěřením se se zkušenosti s obžalovaným. Soud nemá důvod pochybovat o výpovědi sv. ■■■■■ ■■■■■ tuto výpověď soud vnímá jako věrohodnou, svědkyně vypovídala spontánně, bylo zřejmé, že si snaží přesně vybavit jednotlivé situace, nesnažila se tajit ani věci, které by jí mohly vykreslit v ne zcela pozitivní poloze (např. k dotazu soudu k oznámení poškozeného, že jej mlátí do krve, nereagovala tak, že by jakékoliv násilí vůči dětem popřela, ale naprosto pohotově a bez zaváhání uvedla, že děti občas „dostanou“, ale zcela běžným způsobem, když něco „vyvedou“). Z výpovědi matky bylo zřejmé, že i přes chování poškozeného, které jí nepochybně v minulosti muselo ranit, má o poškozeného zájem, má ho ráda a z celé situace je velmi nešťastná. Uvedená svědkyně pak rovněž působila dojmem, že nechce cokoli zkreslovat, že si uvědomuje stinné stránky jak poškozeného, tak i obžalovaného a z jejího projevu bylo zřejmé, že si sama není jistá tím, zda k činům došlo. Způsob a zejména okolnosti, za nichž došlo k oznámení věci matce, hrají pro soud důležitou roli v otázce věrohodnosti takového oznámení. Vše je pak umocněno výpovědí již zmíněné sv. ■■■■■ ■■■■■ (v přípravném řízení), která uvedla, že poté, co spolu s poškozeným byli domluveni na „přespání“, jí náhle poškozený sdělil, že nemůže přijet, neboť byl znásilněn svým strýcem a bude se to řešit. Tedy neřekl jí po pravdě, že za ní nemůže přijet, neboť mu to matka zakázala. Navíc ke znásilnění mělo dojít dva měsíce předtím, takže souvislost mezi nemožností přijet za svědkyní a znásilněním je nejasná.

7. Stejně závěry jako činí znalkyně a jako měl soud možnost dovodit při posouzení důkazů ve svém souhrnu (tedy tvrzení poškozeného a např. jeho matky) lze dovodit i ze zpráv jak školy, kterou poškozený navštěvoval, tak výchovných ústavů, v nichž byl umístěn poté, co opustil nemocnici po svém sebevražedném pokusu – spolykání baterií po oznámení události matce (dle své výpovědi v hlavním líčení nešlo o sebevražedný pokus, ale o omyl, nicméně poškozený připustil předchozí pokusy, které vyvrcholily spolknutím baterií, jež měly být umístěny v hrníčku, z něhož se poškozený pouze chtěl napít). Z těchto zpráv mimo jiné vyplývá, že pokud se realita nevyvíjí dle představ poškozeného, tento se uchyluje k somatickým steskům, v touze po pozornosti je schopen konfabulovat, provokuje druhé a vyvolává konflikty, nicméně poté se staví do role oběti. Ve zprávě ■■■■■ je pak popsáno, kterak poškozený nejprve skrze školu řešil, že nechce pobývat u matky, jakmile bylo dosaženo shody a on odešel ke svému biologickému otci, tak bylo opět řešeno, že škola nemá poskytovat zprávy otci, že s ním poškozený nevychází, poté si poškozený stěžoval na to, že ve škole nemá kamarády. Zpráva o časté manipulaci okolím ze strany poškozeného je obsahem i vyjádření Výchovného ústavu v ■■■■■ (tam byl poškozený umístěn následně po svém pobytu v ■■■■■). Rovněž bratr poškozeného sv. ■■■■■ ■■■■■ který byl vyslechnut v přípravném řízení a jehož výpověď soud dle § 211 odst. 1 trestního řádu přečetl, v hlavním líčení uváděl, že neví, co si má o události myslet, neboť za nevěrohodného považuje jak obžalovaného tak poškozeného. Oba sourozenci pak potvrdili, že u nich obžalovaný občas spal, dělo se tak, když byl opilý a nikdy nebyli svědky něčeho neobvyklého mezi obžalovaným a poškozeným. Pouze bratr ■■■■■ uvedl, že si vzpomíná, že byl poškozený na obžalovaného naštváný, když ho tento odmítl odvézt za přítelkyní.
8. Znalkyně pak vysvětlila, že nevěrohodnost části výpovědi, kde poškozený hovoří o okolnostech

znásilnění, dovozuje i z určité teatrálnosti poškozeného, a dále znalkyně učinila závěr, který soud považuje za poměrně podstatný, a to, že poškozený se chová stylizovaně, nemá chování typické pro oběti znásilnění, nýbrž chová se tak, že v podstatě předvádí obecnou představu laické veřejnosti o tom, jak by se oběť znásilnění měla chovat, aniž by toto odpovídalo realitě. I v tomto musí soud dát znalkyni za pravdu, v přípravném řízení např. poškozený svou výpověď ke znásilnění uvedl dost stylizovaně a nepřirozeně slovy, že měl s obžalovaným pohlavní styk, nedobrovolně z jeho strany; když poškozený líčí zaslání prvních svých „nahých fotografií“ obžalovanému, aby dosáhl odvozu za přítelkyni, tak uvádí: „já jsem v té době byl hodně zamilovaný, protože jsem ještě nevěděl, co je to pravá láska, takže jsem to udělal, abych mohl vidět tu přítelkyni“; popř. obdobně nepřirozeně působí i vyjádření poškozeného, když v hlavním líčení popisoval údajné násilí matky vůči své osobě a na toto plynule navázal slovy o vděčnosti matce za to, že mu dala život. Se znalkyní je nutné souhlasit, že projevy poškozeného jsou mnohdy stylizované a naprosto nepřirozené, neodpovídající situaci, což opět koresponduje s tím, co znalkyně rovněž uvedla, a to, že v krizových situacích reaguje poškozený zcela neadekvátně.

9. Další pochybnosti soudu vyplývají i z určitých rozporů, které soud shledal jednak ve výpovědích samotného poškozeného (byť nebyly podstatného charakteru), jednak v jeho výpovědi a výpovědích dalších osob. Nejvýznamnějším rozporem ve výpovědích poškozeného je popis prvotního sexuálního kontaktu s obžalovaným, kdy dle jedné z výpovědí měl poškozeného osahávat na prsou a zádech, nikoliv na přirození, a dle druhé na zadku, přirození a prsou. Ostatně důkazem uvedených rozporů je i znění obžaloby, podle kterého měl obžalovaný pod bodem 1 osahávat poškozeného na přirození (pouze tam a poškozený mu měl odstrčit ruku se slovním doprovodem), kdy v takovém znění to poškozený nikdy neuvedl. Určité rozpory pak panují i u druhého útoku, kdy měl obžalovaný k souloži donutit poškozeného násilím, přičemž poškozený v jednom případě opouští svou postel, neboť z obžalovaného, který si tam přilehl, cítil alkohol a v druhém případě jej tento již na posteli osahával. Kromě toho soud nepovažuje za logické tvrzení poškozeného, že v prvním případě „osahávání“ musel do rána s obžalovaným ležet v posteli, neboť se přes něj nemohl dostat pryč, zatímco v druhém případě, kdy jej měl obžalovaný „znásilnit“ na matracích, přes něj normálně přešel a na matraci si poté lehl. Poškozený současně sepsal svou výpověď do dvou písemných dokumentů, přičemž oproti ústní výpovědi je zde uvedena odlišně ruka, za níž měl obžalovaný poškozeného držet (pravá namísto levá). Podstatnější jsou pak rozpory s výpověďmi dalších osob. Kromě již řečeného výše vyplývá z výpovědi matky poškozeného i znalkyně, která hovořila s poškozeným při jeho vyšetřování, že měl obžalovaný poškozenému při souloži držet rukou pusu (obdobně i výpověď sv. [REDAKCE] v přípravném řízení), nicméně toto poškozený ani v jedné ze svých výpovědí neuvedl, zde pouze hovořil o líbání obžalovaným na jeho zavřená ústa. Stejně tak měl matce i znalkyni uvést, že znásilnění předcházelo osahávání poškozeného obžalovaným na přirození pod kalhotkami, o čemž však poškozený nehovoří, sám uvedl, že do něj obžalovaný rovnou vnikl svým penisem. Stejně tak stojí za zmínku sdělení matky poškozeného, že v jednom případě našla ráno obžalovaného v posteli s poškozeným, tento spal a měl ruku přes poškozeného, na což ona reagovala nevolí a samotný poškozený jí měl říct, že ho nechtěl vzbudit, proto ho „takhle nechal“, nicméně poškozený o této epizodě nehovoří, a to ani poté, co se soud na událost ptal. Pokud pak poškozený hovořil o tom, že obžalovaný měl činit sexuální návrhy i jejich sousedkám, tak v přípravném řízení toto potvrdila sv. [REDAKCE] [REDAKCE] která uvedla, že jí měl obžalovaný prostřednictvím elektronických zpráv nabízet peníze za sex, což odmítla, jedenkrát jí měl obžalovaný dát ruku kolem ramen a jedenkrát jí měl pochválit prsa. Svědkyně pak potvrdila, že se jí měl poškozený svěřit s tím, že ho měl obžalovaný znásilnit, nicméně toto se stalo až v době, kdy již bylo učiněno oznámení. Oproti tomu sv. [REDAKCE] [REDAKCE] žádné obtěžování ze strany obžalovaného nepopsala.
10. Soud si je samozřejmě na druhou stranu vědom i nepříliš valné důvěryhodnosti obžalovaného. Tento sám připustil, že nadměrně užívá alkohol, což obecně je faktor ovlivňující míru ovládání člověka. Z výpovědí poškozeného, matky poškozeného, sv. [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE]

(bývalá partnerka obžalovaného) vyplývá, že kromě velmi pozitivního vztahu obžalovaného k alkoholu má tento obdobně nezdrženlivý vztah i k ženám, a to i k věkovým kategoriím nedosahujícím 15 ti let (výpověď sv. ■■■■■ Sv. ■■■■■ ■■■■■ uvedla, že i ona měla v době soužití se svým současným manželem (bratr obžalovaného) intimní vztah s obžalovaným, o čemž věděl poškozený a z jeho výpovědi vyplývá, že to byl jeden z důvodů jeho nepříteliš idylického vztahu k obžalovanému (z čehož naopak pramení motiv poškozeného poškodit obžalovaného). Současně z těchto výpovědí nevyplývá, že by obžalovaný kdykoliv při svých četných pokusech o intimní sblížení se ženami se při tomto choval násilně. Kromě toho je nutné zdůraznit, že obžalovaný nepopíral samotný pohlavní styk s poškozeným, pouze uváděl, že k tomuto došlo ze strany poškozeného nejen dobrovolně, ale také z jeho iniciativy.

11. Soud tak po zhodnocení veškerých uvedených okolností dospěl k závěru, že míra věrohodnosti poškozeného je natolik snižena, že při absenci jiných přímých důkazů nelze bez důvodných pochybností uzavřít, že k jednání došlo způsobem, jakým poškozený popsal, a jenž by založil skutkový stav odpovídající právní kvalifikaci obžaloby. Soud tak nevylučuje verzi poškozeného, nicméně je povinen a současně oprávněn rozhodnout o vině obžalovaného pouze tehdy, pokud z provedeného dokazování bez důvodných pochybností vyplynou skutečnosti takový postup odůvodňující. S takovou mírou jistoty soud může pouze konstatovat, že mezi obžalovaným a poškozeným, který v té době byl mladší 15 ti let a obžalovaný o tomto věděl, došlo k vaginálnímu pohlavnímu styku. Soud současně považuje za prokázaný pouze tento jediný útok. S ohledem na uvedenou skutečnost, musel soud dle § 226 písm. a) trestního řádu obžalovaného zprostit obžaloby pro jednání uvedené pod bodem 1 obžaloby, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by došlo k předmětnému skutku (toto je založeno pouze na tvrzení poškozeného, navíc na odlišném popisu v rámci výpovědi v přípravném řízení a hlavním líčení; sourozenci poškozeného popsal, že ví o situaci, kdy obžalovaný zůstal ležet v posteli poškozeného, ale podle jejich názoru spal – čímž současně potvrzují, že byli v té době vzhůru a obžalovaného sledovali). Soud pak uznal obžalovaného vinným skutkem původně uvedeným pod bodem 2 obžaloby, ovšem došlo k prokázání jiného skutkového stavu, tedy že k pohlavnímu styku mezi obžalovaným a poškozeným došlo (vyplývá z výpovědi obou), nicméně nebylo prokázáno, že by tak obžalovaný činil násilím, pohrůzkou násilí či jiné újmy, či využíval bezbrannosti poškozeného, která s ohledem na jeho psychosociální stupeň vývoje v době činu již nepřicházela v úvahu.
12. Svým jednáním obžalovaný naplnil veškeré znaky skutkové podstaty zločinu pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, neboť vykonal soulož (vaginální pohlavní styk) s dítětem mladším 15 ti let. Poškozenému bylo v době soulože (listopad 2020) ■■■ let, což obžalovaný jako rodinný příslušník mající poměrně čilé vztahy s rodinou poškozeného věděl. Soud současně neměl žádné pochybnosti o přičetnosti obžalovaného v době činu, když ten již v přípravném řízení své jednání podrobně popsal, přičemž nepopíral, že si uvědomoval i protiprávní rozměr svého jednání, svůj čin zhodnotil jako určité momentální selhání. Současně v úvahu nepřicházelo posouzení činu dle kvalifikované skutkové podstaty dle § 187 odst. 2 trestního zákoníku, když zde sice existoval blízký rodinný vztah mezi obžalovaným a poškozeným, nicméně z provedeného dokazování nevyplývalo, že by poškozený snad byl svěřen dozoru obžalovaného (naopak obžalovaný využíval zázemí rodiny poškozeného), a rozhodně vůči obžalovanému nebyl v pozici závislosti či jakkoliv podřízeném postavení.
13. Při úvahách o trestu soud vycházel z ustanovení § 38 a následující trestního zákoníku. Obžalovaný byl dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku ohrožen zákonnou trestní sazbou odnětí svobody od jednoho do osmi let. Obžalovanému polehčuje dosavadní trestní bezúhonnost, tento nemá záznam o tuzemském odsouzení pro trestný čin v rejstříku trestů, má zde pouze cizozemský záznam, nicméně v tomto případě jde o odsouzení za trestnou činnost dopravního charakteru, tedy věc zcela odlišnou od projednávané věci. Jinak na straně obžalovaného soud neshledal žádné výrazně polehčující či přitěžující okolnosti. Pouze je možno v neprospěch obžalovaného uvést, že svým činem nejen že zneužil vstřícnosti rodiny poškozeného, která jej nechávala z důvodu tkvící na straně obžalovaného (jeho opilost) poměrně často přespávat ve svém bytě, ale rovněž

nezohlednil určitou vyšší míru psychické nepohody a rozkolísanosti poškozeného (obžalovaný věděl, že tento řeší minimálně problém své odlišné sexuální orientace) a svým jednáním tak nepochybně problematickou situaci tohoto prohloubil. S ohledem na uvedené soud zvolil trest nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, tedy ve výměře dvou roků. U obžalovaného jsou splněny podmínky pro uložení trestu podmíněného, kdy tento je odsuzován v tuzemsku poprvé, soud zaznamenal určitou zpětnou vazbu obžalovaného, který proklamoval, že se jednalo z jeho strany o selhání či zkrat a toto si uvědomoval. V rámci zákonné zkušební doby podmíněného odsouzení v rozmezí jednoho až pěti let, soud obžalovanému stanovil zkušební dobu v polovině sazby, tedy na tři léta, kdy má za to, že toto odpovídá závažnosti jednání i osobním poměrům obžalovaného, který sám připouštěl problémy s alkoholem, jež svou roli sehrály i při stíhaném jednání, tedy jde o dobu dostatečnou k tomu, aby obžalovaný prokázal, že je schopen se s tímto problémem vyrovnat a vést řádný život.

14. S nárokem na náhradu škody, resp. na náhradu nemajetkové újmy v penězích se připojil poškozený prostřednictvím svého zmocněnce. Poškozený požadoval částku 1.000.000,- Kč za duševní útrapy (tedy nebylo požadováno bolestné či částka odpovídající ztížení společenského uplatnění). Nárok byl zmocněncem specifikován v podstatě tak, že je uplatňována částka 500.000,- Kč za každý skutek, a to s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR sp.zn. II. ÚS 3003/20. K tomuto rozhodnutí je třeba poznamenat, že nálezy se věnuje náhradě nemajetkové újmy vzniklé v důsledku spáchání trestného činu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku, přičemž nejen že v projednávané věci soud rozhodl o posouzení činu v rámci odlišné právní kvalifikace, ale i rozsah zásahu do osobnostních práv je velmi odlišný (nálezy dopadají na více útoků dané trestné činnosti – opakované orální a anální pohlavní styky, další sexuální praktiky, a to vše vůči osobě znevýhodněné postižením). Nálezy pak rozhodně nedovozuje závěr, jako dovodil zmocněnec poškozeného, že by ekvivalentem nemajetkové újmy byla částka 500.000,- Kč za jeden pohlavní styk. Nálezy se pouze zabývají posouzením přiměřenosti částky požadované stěžovatelkou – poškozenou v citované právní věci v kontextu s částkou přiznanou v dané věci obecnými soudy. Obžalovaný byl ohledně jednoho skutku zproštěn obžaloby, proto v této části požadovaného nároku (dle poškozeného v částce 500.000,- Kč) musel soud postupovat dle § 229 odst. 3 trestního řádu a poškozeného odkázat s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Soud se tak zabýval pouze náhradou újmy ve vztahu k jednání, pro které byl obžalovaný uznán vinným, přičemž současně oproti podané obžalobě je třeba nemajetkovou újmu hodnotit i prizmatem změny popisu skutkového děje a tomu odpovídající změny právní kvalifikace. Obžalovaný nebyl odsouzen za trestný čin znásilnění, tedy za donucení poškozeného násilím k pohlavnímu styku, ale za trestný čin pohlavního zneužití, tedy za jednání, kdy vykonal s poškozeným dobrovolný pohlavní styk (byť za situace, kdy tak nebyl oprávněn činit, neboť poškozený byl osobou mladší 15 let). Míra zásahu do práv poškozeného a tomu odpovídající újma je pochopitelně nesrovnatelně větší v případě, kdy dojde k donucení k pohlavnímu styku. Stanovením hranice 15 let stát prostřednictvím svých právních předpisů proklamuje, že osobu v daném věku považuje nejen z hlediska právního, ale i z hlediska psychosociálního, za dostatečně biologicky i psychicky vyspělou k zahájení pohlavního života v podobě pohlavního styku. Tímto současně předpokládá, že vykonání pohlavního styku trestně právně odpovědnou osobou s dítětem mladším 15 let představuje pro toto dítě újmu na jeho osobnostních právech, již je možno podřadit pod nemajetkovou újmu. Na dílčí nároky nemajetkové újmy, a to bolestné a ztížení společenského uplatnění se soustředí metodika Nejvyššího soudu ČR (č. 63/2014 Sb. rozh. obč.), kde k vyčíslení náhrad je podkladem zpravidla znalecké zhodnocení způsobené újmy, nicméně stranou je ponechán nárok na odčinění duševních útrap, kterýžto požaduje právě poškozený. Soud nezpochybňuje způsobení určité psychické újmy poškozenému z prokázaného jednání obžalovaného, nicméně s ohledem na nezávisle na skutku obžalovaného velmi specifickou povahu psychické a osobnostní stránky poškozeného, by vyčíslení tohoto nároku dle náhledu soudu vyžadovalo další dokazování, zejména podrobnější posouzení následků činu znalcem-psychologem. Je třeba si uvědomit, že v konkrétním případě má poškozený bez ohledu na jednání

obžalovaného narušen vývoj osobnosti, znalkyně hovořila o vývoji směřujícím ke konkrétní poruše osobnosti, navíc je jeho psychická stránka významně zasažena řešením problematiky, kterou většina osob jeho věku řešit nemusí (odlišná sexuální orientace i identifikace). Kvalifikované posouzení vzniklé újmy si tak vyžaduje podrobnější dokazování přesahující možnosti trestního řízení, proto soud i v této části odkázal poškozeného s jeho nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11.03.2022

JUDr. Helena Przybylová v.r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti ve výroku o vině a trestu a ve výroku o zproštění dne 18.03.2022.

Doložku právní moci připojila Bc. Andrea Švihorčíková dne 23.03.2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Andrea Švihorčíková.